LA BRÚIXOLA

Els orígens de la brúixola o de l'agulla nàutica segueixen sent incerts avui dia. Les propietats d'orientació magnètica de la barra de ferro imantada foren descobertes, sembla ser, pels xinesos en l'Antiguitat. Inicialment es tractava d'un aparell consistent en una barreta de ferro imantada que flotava en un bol d'aigua a mercè d'un suro.

A principis del segle XIV, els italians ja havien perfeccionat la brúixola, convertint-la en un instrument apropiat per a la navegació.

La brúixola es basa en el fet que la Terra és un gran imant que crea al seu voltant un potent camp magnètic, que mou l'agulla imantada de la brúixola.

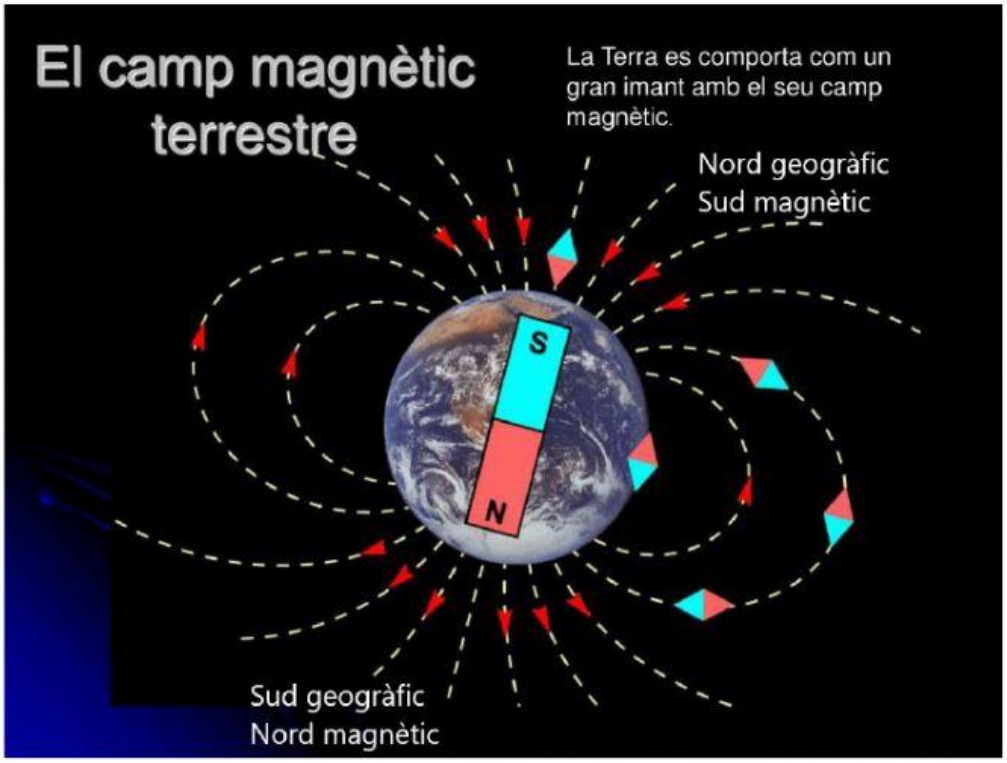

- Les parts bàsiques de la brúixola utilitzada en orientació són:

1. Agulla del nord o zebrada
2. Agulla imantada o magnètica
3. Limbe graduat en 360º
4. Punt de mira o alidada o fletxa de direcció

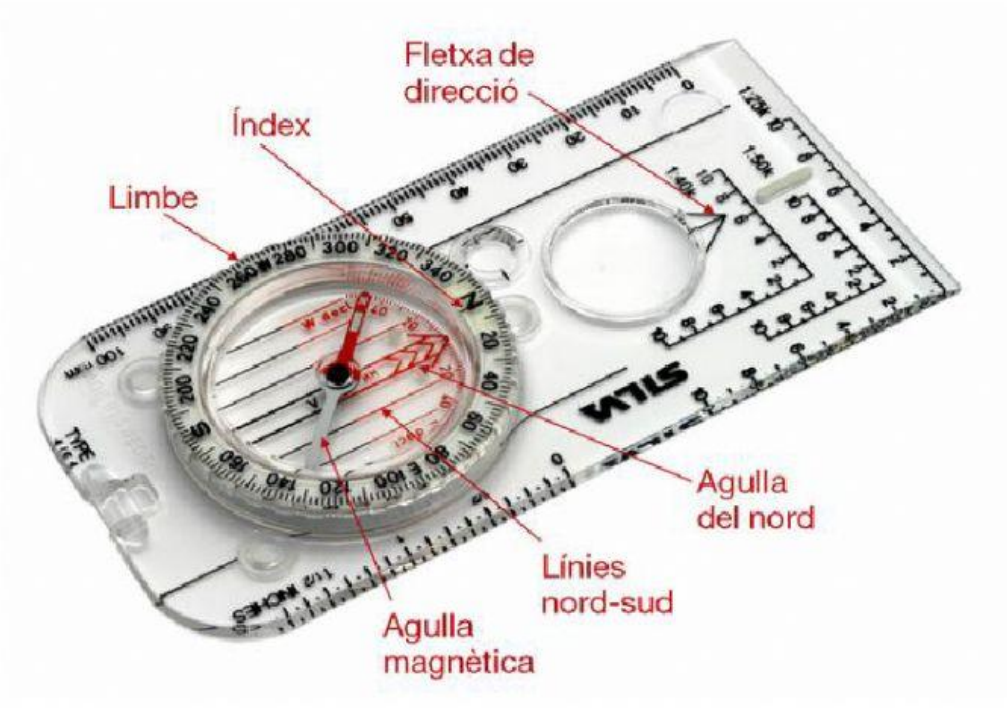

1. Col·loca les parts de la brúixola on correspongui

Agulla zebrada o del nord **Agulla imantada o magnètica**

Limbe graduat en 360º

Punt de mira o alidada o fletxa de direcció

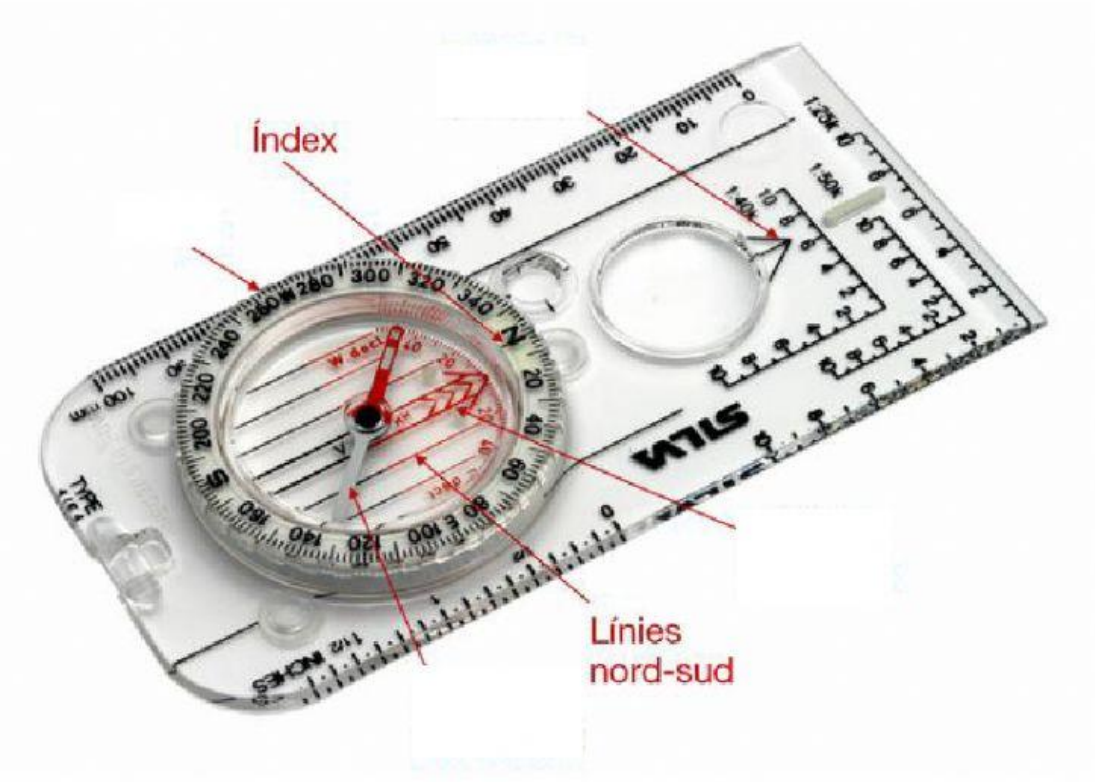

La Rosa dels Vents

La Rosa dels Vents és un cercle que té marcats els 32 rumbs en què es divideix la volta de l'horitzó, seguint la direcció de les agulles del rellotge i amb valor en graus. Es fa servir per orientar-se en la navegació.

Marca els rumbs possibles dels vents, els noms dels quals varia en funció de la seva direcció. Els principals vents són: **la Tramuntana, el Gregal, el Llevant, el Xaloc, el Migjorn, el Garbí , el Ponent i el Mestral.**

En sentit de les agulles del rellotge els punts són: **Nord (N), Nord-est (NE), Est (E), Sud-est (SE), Sud (S), Sud-oest (SO), Oest (O) i Nord-oest (NO).**

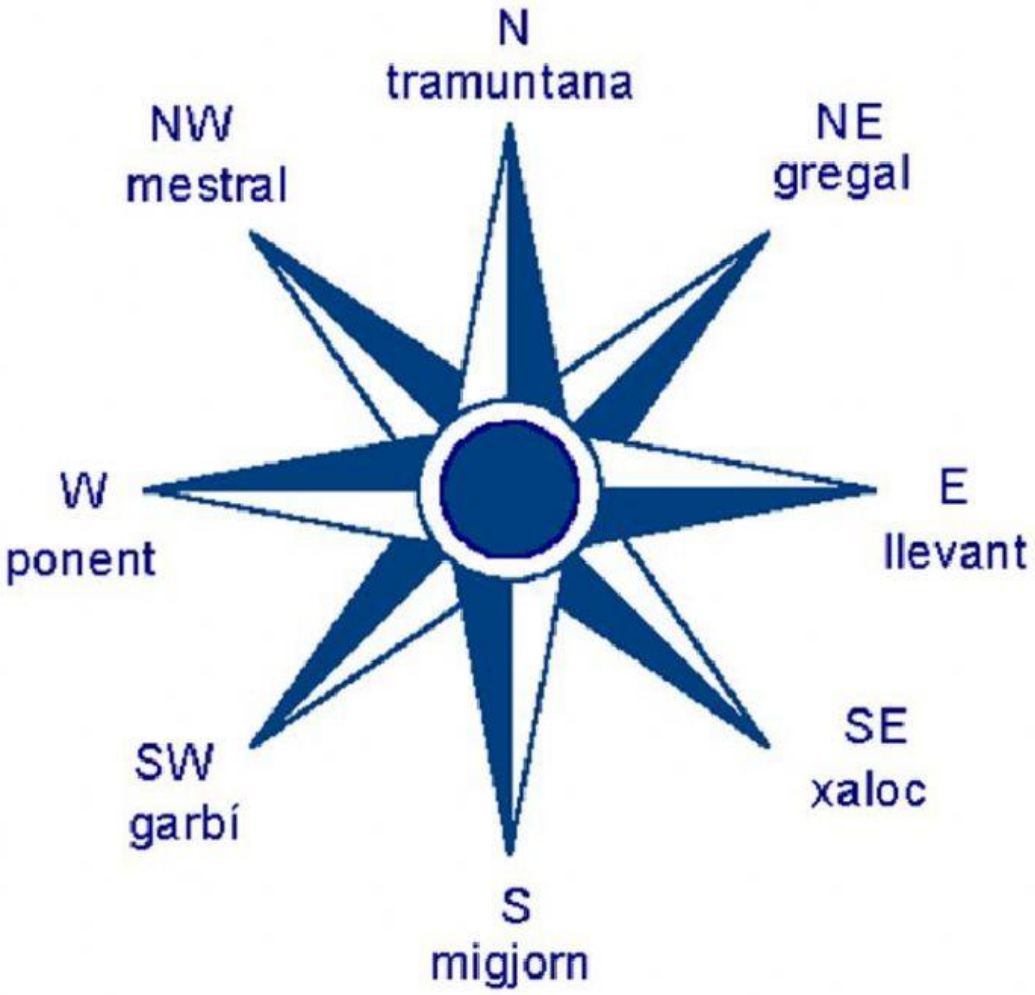

2. Assenyala tots els punts cardinals que coneguis en aquesta rosa dels vents.

Nord (N)	Nord-est (NE)	Est (E)	Sud-est (SE)
Sud (S)	Sud-oest (SO)	Oest (O)	Nord-oest (NO)

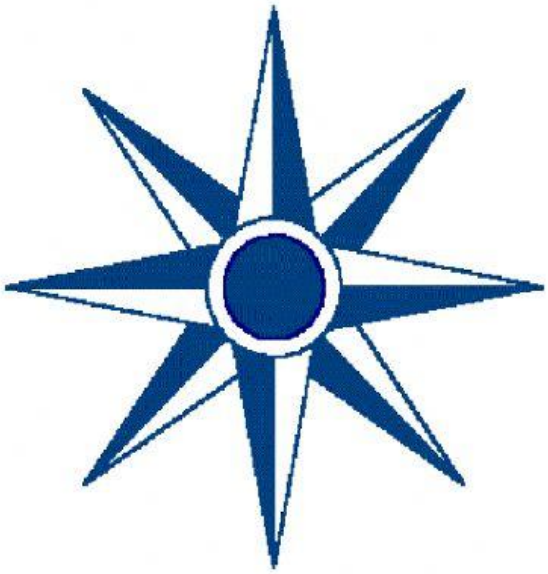

Per saber-ne més: TIPUS DE VENTS

Els vents es diferencien segons la direcció des de la que bufen. Per conveni sempre es pren la direcció d'allà on vénen. Per a denominar un cert vent, o bé es parla del sector geogràfic concret des d'on bufa, o bé se li dóna un nom propi. A Catalunya existeixen molts noms per a designar els vents, depenent tant de l'àmbit geogràfic com de les situacions meteorològiques concretes.

1. Garbí: vent que bufa del sud-oest. Ve de l'àrab gharbî, 'occidental', derivat de gharb, 'occident; lloc remot', de l'arrel gharab, 'anar-se'n, allunyar-se'.

2. Gregal: vent del nord-est. Derivat de grec (en català antic vent grec), denominació nascuda segurament a Sicília i sud d'Itàlia, on el nom del vent es justificava per la situació de Grècia respecte a aquelles terres.

3. Llevant: nom aplicat a tots els vents de component est. Ve de levar, del llatí levare, 'alleujar; alçar; deslliurar'.

4. Mestral: vent procedent del nord-oest. Ve del llatí "magistrale" que vol dir "magistral".

5. Migjorn: vent del sud. De mig i jorn; jorn ve del llatí diurnus, diürn, de dia.

6. Ponent: vent que bufa de l'oest. Del punt cardinal del mateix nom.

7. Tramuntana: vent que bufa del nord i que sol ésser molt fred i fort. Del llatí transmontanus, 'de l'altre costat de les muntanyes'.

8. Xaloc: vent del sud-est.

3. Assenyala tots els vents que coneguis en aquesta rosa dels vents.

la Tramuntana el Gregal el Llevant el Xaloc

el Migjorn el Garbí el Ponent el Mestral

1.Extret de: Camp d'Aprenentatge Far de Cavalleria ACTIVITAT: ORIENTACIÓ I - BRÚIXOLA

2.Extret de www.toursbcn.com La rosa dels vents